

OSOBNÍ STRÁŽCE

OSOBNÍ STRÁŽCE

DEEP IRIS

OSOBNÍ STRÁŽCE

Deep Iris

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 26. eknihu

v edici Secret Press

Autor © Deep Iris

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-41-0 PDF

978-80-88553-40-3 epub

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

ANOTACE

Být slavnou herečkou znamená žít pod neustálým dohledem. Když však někdo pronikne až do jejího domu a začne jí vyhrožovat, přestává jít pouze o nenávistné komentáře.

Na Audreyinu ochranu je najat bývalý mariňák Cole Mercer, tvrdohlavý muž, který očekává bezvýhradné dodržování pravidel. Ona mu však nehodlá nic usnadnit. Každá hádka je sblížuje a hranice mezi povinnostmi a touhou se postupně stírá.

Výhrůžky nepřestávají a pachatel zná Audreyin život až příliš dobře. Cole ji dokáže ochránit před útokem. Mnohem těžší bude zjistit, komu může skutečně věřit.

PROLOG

AUDREY

Vracím se domů ve dvě hodiny a sedmnáct minut ráno a jsem tak vyčerpaná, že chvíli jen sedím v autě a dívám se před sebe. Falešná krev mi zaschla pod nehty, ve vlasech mám kousky umělé hlíny a na tváři vrstvu make-upu, která už nevypadá jen jako součást role.

Po sedmém opakování stejné scény mi na tom už přestává záležet.

Tři minuty jsem klečela ve studené vodě. Logan dvakrát zapomněl text a Naomi mě nechala křičet tak dlouho, dokud moje zoufalství nepůsobilo opravdově. Avšak určitou chvíli opravdové bylo. Toužila jsem někoho zabít a Logana jsem měla po ruce jako prvního.

Vypnu motor a v garáži se rozhostí ticho. Opřu se o sedadlo a na chvíli zavřu oči, protože mě příšerně bolí hlava. Chvíli sedím s rukama položenýma na volantu. Kůže na obličejí mě pne pod zaschlou umělou krví a odličovací ubrousky ji jen rozmazaly do tmavých šmouh.

Melanie chtěla jet se mnou, ale poslala jsem ji domů, protože poslední hodinu vypadala, že usne ve stoje. Někdo z mého týmu zítra musí působit živě, i kdyby to měla být právě ona.

Telefon na sedadle mi zavibruje. S únavou ho vezmu do ruky a kouknu, kdo mi píše. Je to můj kamarád Evan.

EVAN: Už jsi doma?

JÁ: Právě parkuju. Jestli dneska ještě jednou uslyším „vezmeme to od začátku“, někoho už fakt zabiju.

Vzápětí dorazí odpověď.

EVAN: To zní jako povedený den.

JÁ: Byl by ještě povedenější, kdyby Logan znal vlastní text.

EVAN: Můžeš ho žalovat. Jsem právník, kdybys náhodou zapomněla.

Tentokrát se neubráním úsměvu. Evan mě občas dokáže neskutečně štvát, ale dnes jsem za jeho blbé kecy vlastně vděčná. Aspoň na chvíli díky němu myslím na něco jiného.

Zastrčím telefon do kabelky a vystoupím.

Pohybové čidlo znovu zalije garáž ostrým bílým světlem. Přivřu oči a na okamžik se opřu o bok auta. Moje tělo pořád nechápe, že už nemusí klečet ve vodě a opakovat stejnou větu s naprosto zdrceným výrazem. Už mě od toho bolí mimické svaly.

Za necelých šest hodin mě čeká rozhovor v ranním vysílání. Potom zkouška kaskadérské scény, focení plakátu a další noční natáčení. Když budu mít štěstí, někdo mi mezitím dovolí sníst v rychlosti aspoň salát.

Zadám kód, počkám na cvaknutí zámku a otevřu dveře. Jenže sotva vejdu dovnitř, zůstanu překvapeně stát.

V kuchyni svítí světlo nad pracovní deskou. Jenže já ho nechávám zhasnuté, i když bývám doma. Večer mi vyhovuje, pokud je dům osvětlený jen několika lampami a zbytek prostoru zůstává ponořený do šera. Ráno jsem odjížděla ve spěchu, protože Melanie čekala venku s kávou, takže jsem v kuchyni vůbec nebyla. Hospodyně zase chodí v úterý, ale dnes je sobota.

„Výborně,“ vyhrknu. „Teď už si ani nepamatuju věci, které jsem neudělala.“

Hlas se mi odrazí od prázdných stěn a vrátí se ke mně příliš hlasitě. Sevřu popruh kabelky a uvažuju, co bych měla udělat. Otočit se a jít zpátky do garáže nebo zavolat někomu ze zabezpečení, či případně policii?

Vzápětí si to rozmyslím, protože si představím otce, jak se mě ráno zeptá, proč jsem nechala policisty prohledat dům kvůli rozsvícenému světlu. Ta představa je dostatečná na to, abych zůstala uvnitř svého domu.

Dveře za mnou zaklapnou, ten zvuk mě přiměje prudce se otočit. Teprve potom položím kabelku na kuchyňský ostrůvek. Mramorová deska je čistá. Nikde není sklenice, hrnek ani drobek. Jen zásuvka pod kávovarem zůstala pootevřená.

Zadržím dech.

Po dnešku bych byla schopná zapomenout i vlastní jméno. Klidně jsem ji ráno mohla otevřít sama, když jsem něco hledala, a nechat ji pootevřenou. Nebyla jsem si však jistá.

Z patra se náhle ozve tupá rána, jako kdyby někdo zavadil o nábytek.

Během jediné vteřiny mě přejde veškerá únava. Žaludek se mi stáhne a všechny svaly v těle se mi napnou. Nohy mi však zůstanou přilepené k podlaze.

Dívám se směrem ke schodišti. Vidím několik prvních schodů a nad nimi tmavou chodbu, kde se nic nehýbe. Na první pohled je všechno v pořádku. V domě je ticho, všude tma a nic nenasvědčuje tomu, že by se něco dělo. Přesto mě ten pocit neopouští.

„Haló?“ uteče mi z pusy dřív, než to stačím zadržet. *Skvělé, Audrey. Vlastní dům, jsou dvě ráno, cizí člověk je možná nahoře a ty mu právě oznamuješ, kde přesně stojíš.*

Když sáhnu do kabelky pro telefon, nahoře zavrzá podlaha. Tentokrát už si nenalhávám, že je to starý dům, vítr nebo moje představivost. Někdo tam nahoře je!

Couvám ke dveřím do garáže a oči nespouštím z horní části schodiště. Natočím se bokem a prsty sevřu kliku, ale nic se nestane. Zkusím ji stlačit silněji, přesto se neotevřou. Ovládne mě strach, tak do nich vrazím

ramenem.

Do prdele!

Snažím se přemýšlet, ale ztěžuje mi to zrychlené dýchání a třes rukou. Sevřu ruce v pěsti, aby se tak netřásl. Zaměřím se na dech, zkontroluju displej vedle zámku a zarazím se. Svítí na něm červený symbol.

Ztuhnu. Přesně vím, co to znamená. Dveře jsou zablokované.

Na schodech něco vrzne. Stojím k nim zády a za sebou poslouchám, jak někdo schází dolů. Každý krok je pomalý, klidný, téměř rozvážný.

Odemknu telefon. Na displeji svítí Evanova nová zpráva, ale písmena se mi rozpíjejí před očima. Palec mi klouže po skle, když hledám tíšňové volání. Ruce se mi už třesou tak silně, až mobil upustím.

Náraz na dlažbu se rozlehne celým domem.

Otočím se, ale pohled nechám sklopený k zemi. Snažím se uklidnit dech, ale moc se mi to nedaří. Nakonec se přinutím vzhlednout. Tmavé kalhoty, černá mikina, ruce schované v rukavicích. A pak ta maska. Hladká, bílá a úplně bez výrazu.

Tělo se mi na okamžik odmítne pohnout. Dívám se na něj, jako bych čekala, že někdo zakřičí konec záběru. K mé smůle se však žádný režisér neozve. Nikdo nepřiběhne, aby mi řekl, že to byl velmi přesvědčivý herecký výkon.

Postava sestoupí o další schod a nakloní hlavu. Potom se rozběhne přímo ke mně.

Panikařím, ale pud sebezáchovy ve mně převládne. Nemíním tu dnes umřít. Otočím se a vyrazím přes kuchyň. Podpatky mi kloužou po dlažbě, až mi boty sklouznou z chodidel a nechám je za sebou.

Za mnou zaduní kroky. Jsou čím dál hlasitější a mně konečně dochází, že tohle už není jen hra.

Bokem narazím do pohovky. Přestože mi ostrá bolest vystřelí do

žeber, nezastavím se. Chci se zachránit, a proto musím utéct.

Francouzské dveře na terasu jsou jen několik metrů přede mnou. Sevřu kliku a trhnu s ní, ale neotevřou se.

„Do prdele!“ vykřiknu zděšeně.

Praštím dlaní do ovládacího panelu, jako by se to tím mělo vyřešit.

Ve skle okna zahlédnu pohyb. Sehnu se právě ve chvíli, kdy mi nad hlavou prosviští ruka a narazí do dveří. Nevzdám se, otočím se a udeřím do člověka před sebou.

Klouby mi sklouznou po masce a zasáhnou ho někde u spánku. Vetřelec ucukne sotva o půl kroku a mně okamžitě začne ruka pulzovat bolestí.

„Co chcete?“ Hlas se mi v otázce zlomí. „Vezměte si všechno, jen mě nechte být.“

Sevře mi paži. Stisk má pevný, až mi bolest vystřelí do ramene. Přitáhne si mě k sobě a já ucítím čistou vůni pracího prostředku. Žádný pot, alkohol ani cigarety. Nic, co by mi prozradilo, kdo se skrývá za maskou. Jen chladná, obyčejná vůně, která mi nic neříká.

Soustředím se na ni. Přemýšlím, kde jsem ji už cítila, jenže to zaváhání mě málem stojí další vteřinu.

Vetřelec mě chytí i druhou rukou, ale já se nevzdávám. Víím, že se musím osvobodit. Vrazím mu koleno mezi nohy a on stisk povolí. Využiju toho, vyškubnu se mu tak prudce, až se mi roztrhne rukáv, a rozběhnu se k pracovně.

Za knihovnou je průchod do technické místnosti u bazénu. Technik mi ho kdysi ukazoval a vysvětloval mi, jak se dá dům opustit i v případě, že bezpečnostní systém uzamkne všechny hlavní východy. Doufám, že o něm útočník neví, zároveň si nadávám, že jsem místo podrobného poslouchání technika psala Loganovi, se kterým jsem se v tom týdnu

zrovna potřetí rozcházela.

Vpadnu do pracovny, zabouchnu za sebou dveře a otočím klíčem právě ve chvíli, kdy do nich vetřelec narazí z druhé strany. Celá místnost se otřeše a s ní se roztřesu i já.

„Policie už jede!“ vykřiknu.

Za dveřmi se náhle nic nehýbe. Přitisknu si dlaň k ústům a snažím se dýchat co nejtišeji. Odešel? Možná stojí těsně za dveřmi, hlavu nakloněnou ke dřevu, a poslouchá, jak se snažím potlačit každý vzlyk.

Nečekám, až zjistím, která možnost je pravdivá. Ustoupím ke knihovně a zatlačím na dřevěný panel. Mechanismus je napojený na bezpečnostní systém a chvíli se nic neděje.

„No tak,“ šeptám. „Prosím, otevři se.“

Technik mi ukazoval ruční pojistku. Stál přesně tady a vysvětloval mi, kde ji hledat. Tehdy jsem ho poslouchala jen napůl, protože mi Melanie posílala fotografie z natáčení a Logan mi psal, že tentokrát už to opravdu myslí vážně. *Výborně... takovou kravinu si pamatuju, ale něco tak důležitého, co mi může zachránit život, ne?*

Někde pod policemi je malá kovová páčka. Nahoře, nebo dole?

Dveře za mnou znovu zaduní. Otočím se k nim a trhaně se nadechnu. Vetřelec zas a znova něčím vráží do dveří. Posbírám v sobě poslední zbytky odvahy, padnu na kolena a vrazím ruku pod nejnižší polici.

„No tak, kde jsi?“

Prsty šmátrám ve tmě. Cítím dřevo, prach a potom konečně kov. Sevřu páčku a trhnu za ni. V knihovně tiše lupne, panel o několik centimetrů odskočí zrovna ve chvíli, kdy slyším, jak dveře pracovny začnou povolovat.

Rychle se protáhnu mezerou a rovnou přitáhnu panel za sebou. Za zády slyším praskání dřeva, pak prudký náraz, který knihovnu

rozechvěje. Dveře povolily, ale já ne. Viděl mě, takže mám málo času.

Vklouznu do úzké chodby a tma mě obklopuje ze všech stran. Jednou rukou kloužu po studené zdi, druhou si chráním obličej. Beton mi dře kůži z dlaně, ale pokračuju. Bosá chodidla mi pleskají o ledovou podlahu a každý nádech mě řeže v krku.

Za panelem se ozvou další údery. Trochu se mi uleví, protože netuší, jak je otevřít.

Na konci chodby nahmatám kovové dveře, které nemají elektronický zámek. Zvednu těžkou závoru, trhnu za kliku a vypadnu ven u bazénu. Do tváře mě udeří studený vzduch.

Zahradu osvětluje jen několik slabých světel podél chodníku. Za bazénem se zvedá vysoká zeď, nalevo stojí zahradní domek a brána k příjezdové cestě je zatraceně daleko.

Rozhodnutí musím udělat rychle, takže se rozběhnu k boční straně pozemku.

Za mnou zaskřípou dveře, kterými jsem utekla, a dojde mi, že se dostal skrze knihovnu a blíží se ke mně.

Neohlížím se. Bosá chodidla mě pálí na hrubé dlažbě, větvičky se mi zachytávají do šatů a kůže a píchání pod žebry se ozývá při každém dopadu. Strach mi však nedovolí zpomalit. Nechci znovu vidět tu masku. Nechci zjistit, jestli mě sleduje s odstupem, nebo jestli už je jen pár kroků za mnou.

Pergolu připevněnou ke zdi sevřu oběma rukama a začnu šplhat. Nevím, kde se ve mně bere síla vytáhnout vlastní tělo nahoru a zvládnout bolest. V žilách mi koluje adrenalin, nejspíš to bude tím.

Trnité šlahouny se mi zachytávají do šatů a škrábou mě do rukou. Konstrukce pod mou váhou zaskřípe. Když dostanu jednu nohu na vrchol zdi, něco mě sevře kolem kotníku.

Vykřiknu a kopnu dozadu. Patou narazím do něčeho tvrdého. Sevření okamžitě nepovolí, ale stačí, že se na chvíli uvolní a já ho vyškubnu.

Přehoupnu se přes zeď, aniž bych se podívala dolů. Dopadnu špatně. Pravým kotníkem mi projede prudká bolest a nohy se pode mnou podlomí. Skutálím se kus po sousedově svahu a zabořím ruce do mokré hlíny. Několik vteřin jen ležím, tvář mám přitisknutou k zemi, a snažím se do plic dostat životodárný vzduch.

Nemám však čas odpočívat. Když se nad zdí objeví bílá maska, zvednu se. Noha se mi ozve tak silně, až se mi zatmí před očima, ale přinutím se běžet. Klopýtám zalesněným svahem dolů. Mezi stromy zahlédnu světlo ze sousedního domu.

„Pomoc!“ zakřičím. „Prosím, pomozte mi!“

Venkovní světla se rozsvítí a z bočních dveří vyběhne muž v županu. V jedné ruce drží telefon, v druhé golfovou hůl.

Doběhnu doprostřed jeho trávníku a zastavím se tak prudce, až mi kotníkem znovu projede bolest.

„Zavolejte policii,“ vyrazím ze sebe. „Někdo mě pronásleduje!“

Muž se podívá za mě a sevře golfovou hůl oběma rukama.

Otočím se, ale svah je prázdný. Nevidím masku ani černou postavu. Jen větve stromů, které se pohybují ve větru, a zeď, přes kterou jsem před chvílí přelezla. Teprve potom dopadnu na kolena a začnu se trást.

Policie dorazí během několika minut. Jeden z uniformovaných mě posadí na zahradní lehátko, přehodí mi deku přes ramena a ptá se mě na mé jméno.

Vyslovím ho, přestože mi připadá, jako by momentálně patřilo někomu jinému.

Jeden ze záchranářů mi prohlíží kotník, zatímco policisté procházejí dům a zajišťují důkazy. Ulice se plní modročervenými světly, hlasy a

práskáním dveří od služebních aut. Na konci příjezdové cesty se objeví dva fotografové. Netuším, jak se o tom dozvěděli takhle rychle. Možná někdo z přítomných zavolal novinářům. Možná zaslechli, že jsem Audrey Bennetová a že se v mém domě něco stalo.

Téměř po hodině ke mně přijde jeden z policistů. V ruce drží průhledný sáček s fotografií. Podívám se na ni a zalapám po dechu, protože tu scénu okamžitě poznám.

Klečím tam na podlaze filmové koupelny s obličejem potřísněným falešnou krví. Na snímku mám otevřená ústa a oči upřené někam těsně vedle kamery. Vypadám vyděšeně, protože jsem tak podle scénáře měla působit. Fotografie však nevznikla během oficiálního záběru. Někdo ji pořídil z místa za kamerami. Dokonce jsou obě moje oči na fotce proděravěné.

„Našli jsme ji ve vaší ložnici,“ oznámí mi policista. Mluví klidně, ale sáček drží opatrně kvůli možným otiskům. Otočí fotografii a na zadní straně je černým fixem napsaná jediná věta.

Všichni tě sledují. Já tě ale vidím.

Dívám se na svůj zničený obličej a poslední zbytky sebeovládání se ve mně rozpadnou. Snažila jsem se udržet v klidu už dlouho, ale stavidla povolila. Přitisknu si ruku k ústům, abych se pokusila ještě na chvíli uklidnit, ale vzlyk si stejně najde cestu ven. Ramena se mi roztřesou a tentokrát už je nedokážu zastavit.

Nejhorší není to, že se někdo dostal do mého domu. Nejhorší je představa, že tam nemusel přijít poprvé.

Člověk, který mi tu fotografii nechal na polštáři, nebyl jen v mém domě. Byl se mnou už při natáčení.

KAPITOLA 1

AUDREY

V domě mých rodičů není jediná místnost, ve které bych se mohla schovat. Má dvě patra, devět ložnic, domácí kino, posilovnu, saunu a obývací pokoj tak velký, že v něm matka jednou uspořádala módní přehlídku.

Všude jsou fotografie. Richard a Julia Bennetovi na premiéře v Cannes. Richard a Julia Bennetovi, jak přebírají cenu za společný film. Na charitativním večeru, na jachtě, u bazénu i na dovolené, která zůstala soukromá až do chvíle, než se snímky objevily v časopise.

Jejich jména vedle sebe působí jako úmyslná pocta Pretty Woman, přestože se otec pokaždé dušuje, že šlo o náhodu. Matka se tomu před kamerami pokaždé směje, ale v soukromí už méně. I po třiceti letech se totiž najdou moderátoři, kteří považují otázku na Richarda Gere a Julii Robertsovou za vrchol originality.

Mezi jejich fotografiemi visí také moje. Na jedné z nich sedím ve třech letech ve vaně, v reklamě na dětský šampon. Přirozeně zrzavé vlasy mi sahají sotva k ramenům a pihy na nose prozatím nikdo nezakrývá make-upem. Na další je mi šest a držím první filmovou cenu, která je skoro stejně velká jako já. V deseti letech na fotce stojím mezi rodiči, drobná, bledá a zelenooká, a usmívám se, přestože mi matka pár minut předtím řekla, že kvůli pláči vypadám oteklá.

Ve většině dětských rolí mě obsazovali právě kvůli zrzavým vlasům. Režiséri jim říkali měděné, ohnivé nebo nezapomenutelné, podle toho, co zrovna potřebovali prodat. Já je celé dospívání nenáviděla, protože

díky nim mě všichni poznali, i když jsem k nim stála zády. Na žádné z těch fotografií nevypadám nešťastně, ale je to jen hra.

Sedím na pohovce v pokoji pro hosty s pravou nohou položenou na polštářích a dívám se na svou malou verzi v jednom z rámečků. Na té fotce je děvčátko, které ještě netuší, kolikrát se bude muset usmát ve chvíli, kdy se mu bude chtít brečet.

Na stolku mi leží tablet otočený displejem dolů. Nemusím ho zvedat, abych věděla, co se na něm objeví. Bude tam moje rozmazaná fotografie, která mě zachycuje na sousedově trávníku. Jsem bosá, zabalená v dece a řasenku mám rozteklou po tvářích. Někdo mě stačil vyfotit a prodat ji médiím, ještě než mě odvezli do nemocnice.

Jeden web napsal, že jsem byla viditelně rozrušená. Jiný použil slovo hysterická. Třetí připomněl mé údajné problémy s alkoholem, přestože žádné nemám.

Ve dvaceti jsem se jednou opila na narozeninách a zvracela před restaurací. Od té doby mám podle internetu problémy s alkoholem vždycky, když nevypadám dokonale.

Dveře se otevřou a do pokoje vejde matka se šálkem čaje na podšálku. I v šestapadesáti má půvab ženy, kterou časopisy označovaly za nejkrásnější herečku své generace. Dlouhé kaštanové vlasy s měděným odstínem má stažené do hladkého uzlu a její zelené oči vypadají přesně jako moje, jen pod nimi není tolik únavy jako pod těmi mými.

„Měla bys ležet,“ řekne místo pozdravu.

„Sedím. To je skoro samé.“

Položí čaj na stolek a pohledem sjede k tabletu.

„Říkala jsem ti, ať to nečteš. Jen se tím rozrušuješ.“

„V tom případě by o mně neměli psát. Mohla bych se pak rozčilovat nad někým jiným.“

„Audrey, prosím. Dneska ne,“ řekne to unaveně, jako by moje jméno samo o sobě znamenalo další problém, který už nemá sílu řešit. Posadí se vedle mě, prohlíží si škrábance na mých rukou a zamračí se. Když natáhne prsty k té nejhlubší rance, bezděčně ucuknu. Ruka jí zůstane viset ve vzduchu.

„Promiň,“ hlesnu a sklopím pohled.

Chtěla mě jen pohladit, ale tělo mi zareagovalo dřív než hlava. Pořád cítím cizí prsty sevřené kolem paže a ruku kolem kotníku ve chvíli, kdy jsem visela ze zdi.

„Za co se omlouváš?“ zeptá se matka tiše a stáhne ruku do klína. „Za to, že ses lekla?“ Neodpovím. „Měla jsi tu ochranku přijmout už před rokem,“ dodá.

„Takže jsme přeskočily objetí a přešly rovnou k tomu, že jsi měla pravdu?“

„Neobjala jsem tě.“ V hlase jí zazní únava. „Ucukla jsi.“

Podívám se na ni pozorněji. Kolem očí jí pod vrstvou make-upu vystupují drobné linky a na pravém rukávu má skvrnu od kávy. Jenomže matka žádné skvrny nemívá. Když jí otec zavolal, musela se obléct tak rychle, že si jí nevšimla. V tom okamžiku ve mně něco povolí.

„Nevěděla jsem, že tam někdo je,“ přiznám jí. „Vešla jsem dovnitř jako idiot a ještě si sama sobě vysvětlovala, že jsem nejspíš nechala rozsvíceno v kuchyni.“

Přisune se ke mně. Tentokrát se mě nesnaží obejmout. Místo toho položí dlaň vedle mé. Dost blízko na to, abych se jí mohla dotknout, pokud budu chtít.

„Nejsi idiot. Je to tvůj domov.“ Na posledním slově se jí zachvěje hlas.

Sklopím pohled k rukám. V nemocnici mi z kůže odstranili hlínu a drobné trny. Některé škrábance skoro nejsou vidět, jiné pálí při každém

pohybu. Na paži mám pod rukávem tmavnoucí otisky prstů.

„Co když se vrátí?“ zeptám se a sevřu okraj deky.

Matka se nadechne, ale odpovědět nestihne.

„Nevrátí se!“ ozve se pevně ode dveří otec.

Vstoupí do pokoje s jedním telefonem u ucha a druhým v ruce. Richard Bennett je i v osmapadesáti muž, za kterým se lidé otáčejí. Je vysoký, široký v ramenou a stříbrné vlasy mu přidaly spíš na charismatu než na věku. Díky hlubokému hlasu dokáže před kamerou pronést naprostý nesmysl a přimět polovinu publika, aby mu uvěřila.

Dnes však nevypadá jako filmová hvězda. Košili má pomačkanou, límeček rozepnutý a obvykle pečlivě upravené vlasy mu trčí nad čelem. Když mě před hodinou přivezli z nemocnice, pevně mě objal. Potom se zavřel v pracovně a začal telefonovat. Strach mého otce vždycky vypadal jako pracovní porada.

„Ne, takhle jsem to nemyslel,“ zavrčí do telefonu. „Žádné prohlášení bez mého souhlasu. Jestli kdokoliv použije slovo zhroucení, končíme s vámi.“ Hovor ukončí a okamžitě zkontroluje druhý displej.

„Tati,“ oslovím ho.

„Vydrž, řeším to.“ Zvedne ruku, aby mě zastavil.

„Co přesně? Člověka, který se mi vloupal do domu, nebo fotografii, na které nevypadám dostatečně fotogenicky?“

„Obojí. Bohužel jedno nevylučuje druhé.“ Konečně ke mně zvedne pohled.

„Mohlo by, kdybys aspoň dnes neřešil, co píše internet.“

„Kolem domu máme nejméně deset reportérů. Studio chce vědět, jestli zítra nastoupíš na plac, pojišťovna zase požaduje policejní zprávu a tvoje agentka mi volala už čtyřikrát. Když to budu ignorovat, nezmizí to.“

„Nechci, aby zmizel okolní svět. Jen bych ocenila pár hodin, během

kterých nebudu pouze tisková zpráva.“

„Richard má pravdu v tom, že se to musí řešit, ale studio může pár hodin počkat,“ vloží se do toho matka a zpraží ho pohledem.

„Jeden den zpoždění stojí stovky tisíc dolarů.“

„Naši dceru v noci někdo napadl,“ vyjede po něm. „Tak se přestaň chovat jako producent a začni být její otec.“

Sedím mezi nimi, bolí mě celé tělo a poslouchám, jak se hádají, kdo z nich moje napadení zvládá hůř. Otec sevře rty a hledí přímo na matku. Čekám, že se do sebe pustí ještě víc, ale místo toho se podívá na můj oteklý kotník a posadí se do křesla naproti mně. Najednou vypadá mnohem starší.

„Když mi zavolali, policista řekl, že tě někdo napadl ve tvém domě.“ Telefon v jeho ruce konečně zhasne. „Než dodal, že jsi v bezpečí u sousedů, měl jsem dlouhou chvíli na to, abych si představil, co všechno se mohlo stát.“

Vztek mě opustí stejně rychle jako přišel. Táta se ke strachu nepřiznává. Ve filmech plakal mnohokrát a téměř vždy za to dostal skvělou recenzi. Ve skutečném životě považuje emoce za problém, který se má vyřešit za zavřenými dveřmi.

„Jsem tady,“ řeknu a natáhnu k němu ruku.

„A chci, aby to tak zůstalo.“ Krátce mi stiskne prsty, potom vstane a kývne na služebnou čekající na chodbě. Ta pochopí beze slov a odejde.

„Co jsi udělal?“ Svráštím obočí.

Z chodby zaslechnu mužské hlasy. Jeden patří Evanovi, druhý nepoznávám.

„Někoho najal na tvou ochranu,“ oznámí otec.

„Ne.“

„Ani nevíš, koho jsem najal.“

„To je úplně jedno. Jestli je to nový agent, vyhodím ho. Jestli terapeut, dám mu jednu šanci. Pokud osobní strážce, může se rovnou otočit a odejít.“

„Je to osobní strážce a bývalý voják.“

„Výborně. Ušetřili jsme si seznamovací část.“

Odhodím deku a sundám nohu z polštářů. Kotník při prvním pohybu bolestivě škubne, ale zatnu zuby a postavím se.

„Kam jdeš?“ Matka mě chytí za loket.

„Vyhodit ho osobně. Je slušné podívat se člověku do očí, když mu ničíte den.“

„Audrey, sedni si,“ přikáže otec.

Opřu váhu o zdravou nohu a střelím po něm pohledem.

„Po pětadvaceti letech bys mohl vědět, jak na mě tahle věta působí.“

„Po pětadvaceti letech jsem pořád optimista.“

Ze stolku vezmu tablet a kulhám ke dveřím dřív, než mi některý z rodičů stačí zabránit v odchodu. Otec se vydá za mnou a matka pronese něco, co zní jako modlitba za trpělivost. Není mi jasné, jestli ji potřebuje kvůli mně, nebo kvůli otci.

V hale stojí Evan, kterého znám od svých šesti let. Jeho otec zastupoval moje rodiče ještě předtím, než jsme se narodili, takže jsme společně strávili většinu dětství v zákulisí, filmových karavanech a hotelových pokojích, zatímco dospělí pracovali.

Jakmile mě uvidí, vykročí ke mně a sevře mě opatrně v náručí. Ta opatrnost mě zasáhne víc než pevné objetí. Zavřu oči a na chvíli si dovolím opřít se o něj. Odložím tablet na stolek za ním, abych ho mohla také obejmout.

„Měla jsi mi zavolat hned, jak jsi přijela z nemocnice,“ zašeptá mi do vlasů.

„Telefon zůstal někde v domě a nikdo mi ho zatím nedonesl.“

„To už jsem pochopil,“ vydechne skoro úlevně.

„Tak proč mi to vyčítáš?“ Chci se zasmát, ale nejde mi to.

„Nevyčítám. Jen se snažím najít způsob, jak ti říct, že jsem se vyděsil, aniž bych před tebou začal dělat scénu.“

„Tenhle způsob se ti daří překvapivě dobře.“ Odstrčím se od něj a podívám se mu do obličeje.

„Vypadáš příšerně.“ Zamračí se.

„Děkuju, Evane,“ prohodím sarkasticky.

„Myslel jsem to jinak.“ Pokusí se usmát, jenže jeho pohled sklouzne k modřině na mé paži, která vykukuje zpod rukávu a výraz se mu okamžitě změní. Čelist se mu napne a zaskřípe zuby.

„Měla jsi zavolat někomu z nás,“ ozve se za mnou otec.

„Příště si během útěku naplánuju přestávku na hovor.“

„Žádné příště nebude,“ řekne cizí muž, který až dosud stál opodál a mlčel.

Málem bych na něj zapomněla. Pořádně si ho prohlédnu. Je nejméně o hlavu vyšší než já a pod šedým tričkem se mu rýsuje pevná postava. Krátké tmavé vlasy má po stranách sestříhané, tvář mu pokrývá několikadenní strniště a přes levé obočí se mu táhne tenká světlá jizva.

Nestojí rozkročený uprostřed haly ani se nesnaží působit nebezpečně. Přesto si okamžitě uvědomím každý krok, který nás dělí.

Šedé oči nezastaví na mém obličeji ani na vlasech, ale rovnou si prohlíží škrábance na mých rukou, oteklý kotník, vchodové dveře, vysoká okna i chodbu za mnou. Až potom se mi podívá do očí.

Uvědomím si, že nevidí herečku ani dceru slavných rodičů, ale bezpečnostní problém.

„Vy budete ten člověk, kterého nepotřebuju,“ vyštěknu.

„Cole Mercer,“ představí se, ruku mi však nepodá.

Od první věty jsem na něj protivná, ale s ním to ani nehne. Čím klidnější je, tím víc mě štve.

„Otec vám asi neřekl, že s vaším najmutím nesouhlasím.“

„Zmínil se.“ Kývne hlavou, ale vypadá, že ho to vůbec nezajímá.

Čekám, jestli bude pokračovat, ale zřejmě považuje ta dvě slova za plnohodnotnou odpověď.

„A stejně jste pořád tady?“

„Ano.“ V očích se mu mihne něco, co nedokážu přečíst.

Evan sklopí hlavu, ale ramena se mu nepatrně zachvějí.

„Ani se neopovažuj postavit se na jeho stranu,“ varuju ho.

„Nestavím se na žádnou stranu. Jen si nechci nechat mezi vámi dvěma zlomit nos.“

„To sis měl vybrat bezpečnější práci.“

„Právníci jsou podle mého názoru nebezpečnější.“

Tentokrát se pousměju, ale Cole ten okamžik ani nezaregistruje. Místo toho se obrátí k mému otci s požadavky.

„Potřebuju policejní zprávu, bezpečnostní záznamy a všechny výhrůžky z posledního roku. Také seznam lidí s přístupem do domu, pracovní rozvrh a jména všech, kteří věděli, kdy se vrátí vaše dcera z natáčení.“

„Její agentka vám všechno pošle.“ Přikývne otec.

„Ne, nic mu posílat nebude!“ Postavím se mezi ně, i když mi při každém kroku v kotníku bolestivě pulzuje. „Já ho nechci!“ dodám.

Cole se na mě znovu podívá výrazem, jako by káral nezbedné dítě, a řekne: „Váš dům chránil jeden z nejdražších bezpečnostních systémů na trhu. Vetřelec ho vypnul a předělal, aby vás chytil. Pak jen počkal na váš návrat, aby se k vám dostal dost blízko. Nehádám se s vámi o to, jestli

chcete ochranu. Snažím se zjistit, jak někdo obešel systém, který měl zabránit přesně tomu, co se dnes stalo.“

Zvedne bradu a čeká, až pochopím, co říká. Jenže já najednou nejsem na chodbě před pokojem u rodičů, ale zpátky u sebe. Pod rukávem mě pálí otisky prstů, znovu cítím dlaň sevřenou kolem mé paže i dech, který se mi zadrhl, když mě útočník přitáhl k sobě.

„Nevíte o mně vůbec nic,“ zavrčím. Zhluboka se nadechnu a bráním se jediným možným způsobem, který znám. Útokem.

„Vím, že jste měla štěstí.“

Nesnáším ho za ten klid, s jakým to vysloví. Pro něj jsou to holá fakta. Pro mě maska vynořující se ze tmy, cizí ruka na těle a špinavá zem pod nehty.

„Cole,“ varuje ho otec.

„Ne, to je v pořádku.“ Nedokážu od Mercera odvrátit pohled, i když bych nejraději odešla. „Ať pokračuje. Zaplatil jsi mu za názor, tak by byla škoda ho neslyšet.“

„Nebyl to názor.“ Cole ani nemrkne. „Kdyby vás držel o několik vteřin déle, neunikla byste. Kdyby znal technickou chodbu, nedostala byste se ani přes zahradu. Přežila jste, protože jste se bránila a on udělal chybu. Já ale nemíním příště počítat s tím, že udělá další.“

Až teď mi dochází, že nemluvil o mně. Myslel tím sebe. Příště se očividně hodlá postavit mezi mě a toho chlapa.

Na okamžik se mi uleví a ihned ten pocit v sobě zadusím.

„Žádné příště nebude, protože do toho domu už nevstoupím,“ prohlásím pevným hlasem.

Rodiče si mezi sebou vymění rychlý pohled. Zdá se, že se jim mé stanovisko líbí.

„To je první rozumná věc, kterou jste řekla,“ poznamená Cole.

„A tohle je poslední věc, kterou přiznáte pod touhle střechou.“

„Audrey,“ napomene mě matka.

„Co je? Nelíbí se mi.“

„Nemusím se vám líbit,“ odsekne Cole. „Dokonce si nemusíme ani rozumět, abych mohl dělat svou práci.“

Zhluboka se nadechnu. Kdybych neměla oteklý kotník, už bych ho obešla a otevřela mu dveře.

„Možná bych mu měla ukázat tu ženu,“ ozve se Evan.

„Jakou ženu?“ Cole přesune pozornost k němu.

„Tessa není důležitá,“ zavrčím a vraždím Evana pohledem. Tímhle Mercerovi jen nahrál.

„Včera vysílala skoro dvě hodiny o tom, že si zasloužíš umřít,“ připomene mi Evan. „Řekl bych, že se tím kvalifikovala minimálně do kategorie lehce znepokojivé.“

„Mele o tom každý týden. Pořád opakuje totéž a sbírá sledující na tom, jak moc mě nenávidí.“

Cole se ke mně otočí celým tělem.

„Někdo vám každý týden veřejně vyhrožuje smrtí a vy jste to neoznámila policii?“

„Oznámila jsem to před půl rokem. Sepsali to, ale řekli mi, že samotné obecné výhrůžky bez konkrétního plánu nebo pokusu dostat se ke mně jim tehdy nestačily k dalšímu zásahu.“

„Jaké má příjmení!?“ Způsob, jakým tu otázku vysloví, zní spíš jako rozkaz.

„Slovo *prosím* funguje i v armádě, nebo vás ho tam odnaučili?“

„U člověka, který vám může chtít ublížit, dávám přednost znalostem celého jména před prosbami.“

Chvilí se sledujeme, než povolím a dám mu, co chce.

„Tessa Wardová.“

Evan vezme tablet ze stolku a s úšklebkem mi ho podá. Vytrhnu mu ho naštvane z ruky, otevřu na něm správnou aplikaci a vyhledám její poslední vysílání. Natočím obrazovku na Mercera a spustím video, ve kterém se objeví žena s dlouhými černými vlasy a výrazným líčením. Sedí před stěnou pokrytou mými fotografiemi. Některé vystříhla z časopisů, jiné vytiskla ze sociálních sítí. Přes několik mých obličejů je červený kříž. Video už má přes sto tisíc zhlédnutí.

„Audrey Bennetová opět dostala hlavní roli,“ pronese Tessa do kamery. „Jaképak překvapení. V Hollywoodu asi není nikdo talentovanější než dcera Richarda a Julie Bennetových. Nebo spíše nikdo s bohatším tatínkem.“

Komentáře vedle videa ubíhají tak rychle, že se nedají číst. Tessa rozebírá moje poslední rozhovory, zastavuje obraz na nelichotivých výrazech a směje se způsobu, jakým mluvím. Znímám to video velmi dobře. Část jsem sledovala už včera večer mezi natáčením, než mi Melanie zabavila telefon s tím, že když nemám rozum já, bude ho mít za mě ona.

Nechci to poslouchat celé. Mercer také nemusí slyšet, jak o mně říká nesmysly. Posunu záznam téměř na konec a znovu mu ho ukážu.

„Lidé jako ona si myslí, že jsou nedotknutelní. Žijí za vysokými zdmi, jezdí v drahých autech a věří, že následky jsou jen něco, co se stává chudým. Žádná zeď není dost vysoká. Jednou zůstane úplně sama a potom dostane přesně to, co si zaslouží.“

Zastavím video ve chvíli, kdy se za její hlavou objeví fotografie mého domu.

Nikdo několik vteřin nepromluví. Ještě včera mi ta slova připadala směšná. Teď znovu cítím ruku sevřenou kolem kotníku ve chvíli, kdy jsem se snažila přelézt zeď.

Žádná zeď není dost vysoká. Tak to řekla.

„Kdy to vysílala?“ zeptá se Cole.

Zvedne ke mně oči a já poznám, že si všiml jemného třesu, který mi projel tělem.

„Včera večer,“ odpoví za mě Evan. „Stream skončil přibližně hodinu předtím, než se Audrey vrátila domů.“

Cole natáhne ruku k tabletu. „Můžu?“

Podám mu ho, přestože se mi nelíbí, jak rychle se adaptoval v téhle rodině, jako by už znal její pravidla.

Vrátí záznam o několik minut zpátky, pořídí snímek obrazovky a přiblíží jednu fotku na stěně za Tessou.

Je na ní zadní část mého domu s bazénem. Není to fotografie z realitního katalogu ani snímek pořízený z ulice. Někdo ji vyfotil z vyvýšeného místa za boční zdí. Je ze stejného svahu, přes který jsem v noci utíkala.

Žaludek se mi sevře, až mám pocit, že budu zvracet.

„Tu fotku jsem nikdy neviděla.“ Vlastní hlas ke mně doléhá z dálky. „Nikde jsem ji nezveřejnila.“

Cole zvedne oči od tabletu. Veškeré pobavení z jeho výrazu zmizí.

„Kdo měl přístup k domu?“

Nechci mu odpovědět, ale Evan a rodiče mě upřeně pozorují. Čekají, co udělám.

Protočím očima a neochotně mu odpovím: „Rodina, hospodyně, správce, pár lidí ze zabezpečení. Nevím přesný seznam.“

„Od dneška nikam nepůjdete sama.“

„Zítra musím natáčet.“

„Řekl jsem, že nikam sama nepůjdete... ne, že přestanete pracovat.“

Udělám k němu opatrný krok.

„Na plac se mnou nemůžete.“

„Pokud mám zodpovídat za vaši bezpečnost, půjdu. Jestli mě na placu nechcete, můžete celou ochranu odmítnout. Ale nebudu předstírat, že dělám svou práci, pokud mě necháte stát za dveřmi.“

Tablet natočí víc na mě. Je mi jasné, že to dělá schválně, přestože v obličejí nepohne ani svailem. Nevím, jestli mě víc děší fotografie na obrazovce, nebo muž přede mnou, který mi právě začal organizovat život, aniž bych ho o to žádala.

Narovnám se, přestože mi v kotníku bolestivě pulzuje.

„Poslouchejte mě dobře, Mercere. Nejsem jeden z vašich vojáků a tohle není vaše jednotka. Nebudete mi určovat, kam smím chodit, s kým můžu mluvit ani jak mám žít.“

Cole mi bez zaváhání a s ledovým klidem pohled oplátí.

„To po vás nechci. Chci vědět, kde budete, kdo bude kolem vás a kdo se k vám může dostat. Nic víc. Po včerejšku to nejsou zbytečné otázky.“

„Mně to zní jako kontrola.“

„Protože vaše bezpečnost omezuje věci, které jste dřív považovala za samozřejmé.“

„Vy jste se snad naučil mluvit jen v poučkách?“

„Ne. Jen se vám snažím vysvětlit, proč tu jsem.“

Hlas mu zůstává klidný, ale v očích už nemá ani náznak pobavení. Jen čistý, nefalšovaný, ledový klid. Akceptuju, co řekl, a přikývnu.

„Vyjasnili jsme si, že tedy máte odejít,“ ušklíbnu se.

„Ne. Jen jsme si vyjasnili, že naše spolupráce bude hodně nepříjemná.“ Aniž by přijal mou neochotu, otočí se k otci. „Potřebuju všechny streamy, které Tessa zveřejnila. Komentáře, záznamy o smazaných účtech a veškerou komunikaci, kterou Audrey dostala.“

„Já vás vyhazuju!“ Zvednu ukazováček, protože mám chuť mu ho

zabodnout doprostřed hrudi.

„Nezaměstnáváte mě,“ řekne lhostejně. Krátce se na mě podívá příliš pozornýma očima a odejde s otcem do pracovny.

Překvapená zůstanu stát uprostřed haly. Kotník mě bolí, na obrazovce tabletu svítí fotografie mého domu a já mám naprosto iracionální chuť hodit po novém osobním strážci něco těžkého.

Evan se postaví vedle mě a chvíli nic neříká.

„Chceš slyšet dobrou zprávu?“

„Pokud mi chceš říct, že Cole Mercer právě spadl ze schodů, tak ano.“

„Myslím, že jste si padli do oka.“ Dusí v sobě smích.

„A ven, Evane!“

„Snažím se. Jenže tvoje matka stojí u dveří a vypadá, že by mě nepustila ven bez svačiny.“

Sklopím hlavu a znovu sleduju tablet. Na zastaveném videu hledí Tessa přímo do kamery a kolem ní visí desítky mých fotografií. Mezi nimi je jedna, kterou nikdo cizí neměl mít. Tak jak je možné, že ji má? A proč mě víc děsí spolupráce s Colem než ta fotografie?

Zadívám se na dveře, kudy můj nový ochránce zmizel i s otcem. Uvědomím si jednu věc. Cole sice nemá právo převzít kontrolu nad mým životem. Poprvé však musím připustit, že mi ho někdo jiný chce vzít.

KAPITOLA 2

COLE

Lidé si kupují bezpečnostní systémy ze stejného důvodu jako drahé hodinky. Nechtějí vědět, jak fungují. Stačí jim, že stály dost peněz a myslí si, že je ochrání. Chyba.

Vydal jsem se s Richardem do domu Audrey Bennettové, protože jsem všechno potřeboval vidět na vlastní oči.

Dům má osm venkovních kamer, elektronické zámky, pohybová čidla a bezpečnostní skla. Přesto se někdo dostal nejen dovnitř, ale vyřadil celý systém, aby počkal na její návrat a zamkl ji v něm.

„Ta zeď má skoro tři metry,“ podotkne Richard a zvedne hlavu k světlé zdi porostlé bugenvileou.

Zrovna stojíme u bazénu. Na dřevěné pergole u zdi zůstaly cáry Audreyiných šatů a v bílých spárách mezi dlaždicemi už zaschla krev.

„Výška zastaví náhodného kolemjdoucího,“ řeknu a ukážu ke kameře pod střechou. Všimnu si, že část jejího výhledu blokuje strom a kus zdi se ztrácí ve stínu. „Člověk, který se chce dostat dovnitř, si najde místo, kde ho nikdo neuvidí.“

Richard sleduje směr mé ruky.

„Jak se může stát, že si toho bezpečnostní firma nevšimne?“

„Kvůli vzhledu,“ odpovím mu. Nechápatě se na mě zadívá, tak hned vysvětluju: „Kamery namontovali tak, aby nekazily vzhled domu. Bezpečnost pro někoho zřejmě byla až druhá priorita.“

Richard mě dál sleduje se vztekem ve tváři, ale neodpoví. Jeho dcera byla dnes ráno stejně vzteklá. U ní jsem rychle pochopil, že hněv není problém, ale obrana. Dokud se zlobí, nemusí přiznat, jak moc se bojí.

„Myslíte, že se dovnitř dostala Tessa Wardová?“ zeptá se.

„Její videa z ní dělají podezřelou, ale s domem ji zatím nic přímo nespojuje.“

„Moje dcera má zraněnou nohu, pořezané ruce a někdo se jí snažil ublížit v jejím vlastním domě.“ Richard kývne směrem k mříži. „Co dalšího potřebujete?“

„Důkaz, že to udělala právě Wardová. Do té doby budu prověřovat všechny možnosti.“

„Takže nestačí, že jí veřejně přeje smrt?“

„Nestačí. Podezření bohužel není důkaz.“

Richard sevře telefon v dlani. Nesnáší, když mu někdo připomíná hranice, které nedokáže obejít penězi ani jménem. Zhluboka se nadechne, aby se uklidnil.

Z domu vyjde detektiv Marc Sullivan. Známe se z několika případů a ani jeden z nás by naše setkání nenazval příjemným.

„Mercere,“ prohodí. „Slyšel jsem, že ses dal k celebritám.“

„Spíš se celebrity daly na mě.“

„To zní, jako bys už litoval.“

„Ještě jsem nedostal ani první výplatu.“

Sullivan se uchechtne, ale hned se vrátí k práci. Obrátí se k Richardovi a pozorně si ho prohlédne.

„Pachatel použil platné přístupové oprávnění. Bud' znal aktuální kód, nebo měl přístup k jinému způsobu odemčení.“

„Takže znal kód?“ Richardovi ztuhne obličej.

„Ta možnost tu je. Proto potřebuju zjistit, jestli skutečně použil váš kód.“ Vytáhnu si blok a pero. „Kdo všechno ho měl?“ zeptám se.

Richard začne vyjmenovávat lidi, které si vybavuje. On, Julia, Audreyina agentka, hospodyně, správce bezpečnostního systému. Když

se dostane k Evanovi, na okamžik zaváhá.

„Evan měl starý kód,“ dodá. „Audrey ho před několika měsíci změnila.“

„Proč?“

Richard sevře čelist, ale odpoví Sullivan.

„Někdo zveřejnil část její adresy spolu s tvrzením, že kód je datum jejího narození. Účet zmizel dřív, než ho technici stačili dohledat.“

Richard prudce zvedne hlavu. „O tom se mi nezmínila!“

„Možná věděla, jak zareagujete,“ podotkne Sullivan.

„Jak podle vás reaguju?“

„Najal jste jí osobního strážce bez jejího souhlasu.“ Detektiv se podívá na mě a potom ke dveřím domu.

„Někdo se jí vloupal do domu a napadl ji. Měl jsem čekat, jestli se vrátí a dokončí to?“ Udělá prudký krok k němu.

„To jsem neřekl,“ brání se Sullivan.

„Nemusel jste.“ Zazvoní mu telefon v ruce. Přijme hovor, ale já už ho neposlouchám.

„Co ta fotografie nalezená v ložnici?“ zeptám se Sullivana.

„Papír i inkoust jsou běžné. Otisky na ní nejsou. Fotografie vznikla včera ve studiu, takže prověřujeme každého, kdo se mohl dostat za kamery.“

Tessa ukončila stream krátce po jedné. Audrey dorazila domů po druhé. Z Burbanku by sem Wardová došla bez problémů... jenže fotografie domu za jejími zády působí až příliš nápadně. Buď udělala chybu, nebo někdo chce, abychom se dívali právě na ni.

„Pošli mi všechno, co můžeš uvolnit,“ řeknu Sullivanovi.

„Podej si oficiální žádost.“

„Jestli ji smeteš ze stolu, Richard zavolá tvému náčelníkovi dřív, než

dojdeš k autu.“

Sullivan se podívá na Richarda, který pořád mluví do telefonu.

„Nenávidím soukromé ochranky.“

„Protože se ptáme na věci, které jste přehlédli?“

„Protože si myslíte, že výcvik znamená, že nikdy nic nepřehlédnete.“

Sullivanova poznámka mě zasáhne přesně tam, kam nemá. Na okamžik mi v levém uchu zazní známé pískání.

Sevřu blok pevněji.

„Výcvik znamená, že si svoje chyby pamatujeme,“ odpovím.

Sullivan si mě chvíli prohlíží, potom kývne k domu.

„Podívej se do technické chodby za knihovnou, ale na nic nesahej.“

Kývnu a vydám se do domu k pracovně. Pozorně si prohlédnu dveře. Jsou vyražené u zámku i pantu. Pachatel buď věděl, kam udeřit, nebo měl dost síly. Za rozbitou knihovnou najdu úzkou betonovou chodbu s otisky bosých chodidel a šmouhami od dlaně.

Představím si Audrey, jak se snaží jít ve tmě, bez telefonu a s útočником za sebou. I když se bála, našla ruční pojistku a dostala se ven sama.

Ať je jakákoliv, bezbranná rozhodně není. Tentokrát ale měla zatracené štěstí a příště na něj spoléhat nebude. O to se postarám.

Když se vrátím do domu jejích rodičů, před bránou stojí téměř dvacet reportérů. Všichni chtějí získat svou senzaci.

Julia mě zastaví v hale dřív, než stačím vystoupat po schodech, abych si promluvil s Audrey.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Osobní strážce.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.